

Άρετές καί πάθη

Ό πειρασμός τῆς Ἀνθούλας

Κάνετε, παιδιά, λάθη στό σχολεῖο, στά μαθήματά σας; Όλο καί κάποιο λάθος συχνά μᾶς ξεφεύγει. Ἄν ὅμως προλάβουμε νά τό διορθώσουμε, πόσο χαιρόμαστε νά παίρνομε «Ἄριστα»!

Όχι μόνο στά μαθήματα, ἀλλά καί στή συμπεριφορά μας εἶναι πολύ σημαντικό νά διορθώνουμε τά λάθη μας. Θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα πῶς κατάφερε νά διορθώσει ἕνα τέτοιο σοβαρό λάθος ἡ Ἀνθούλα, ἕνα κορίτσι στή δική σας ἡλικία.

Ἡ ἱστορία μας

Ἡ ὀχτάχρονη Ἀνθούλα δέν πίστευε σ' αὐτιά της.

- Τό λές ἀλήθεια, μαμά; Ὡστε αὐτή ἦταν ἡ ἔκπληξη; Γιούπι!!!
Τέλεια! Τέλεια! Τέλεια!

- Σιγά, σιγά, ἡρέμησε! Μή χοροπηδᾶς πάνω στό κρεβάτι σου, θά πέσει! φωνάζει ἡ μαμά.

- Κι ἂν πέσεις καί χτυπήσεις, δέν θά ἀπολαύσεις τήν ἔκπληξη, τήν πειράζει ὁ πατέρας.

- Ἔρχεται ἡ θεία ἀπό τή Γαλλία!

Ἔρχεται ἡ Χριστίνα, θά περάσω φίνα!

- Για δές την, για δές την, ή πολλή χαρά τήν ἔκανε καί ποιήτρια, εἶπε γελώντας ὁ πατέρας της.

- Πῶς νά μή χαίρεται, λέει ἡ μητέρα, δύο χρόνια ἔχουμε νά δοῦμε καί μεῖς τήν ξαδέλφη καί τή θεία της.

- Πότε φτάνουν, μαμά; Μπαμπά, θά πᾶμε νά τούς πάρουμε ἀπό τό ἀεροδρόμιο; ρωτᾷ καί συνεχίζει νά χοροπηδᾷ ἡ Ἀνθούλα.

- Μεθαύριο τό ἀπόγευμα φτάνουν καί ἐννοεῖται ὅτι θά πᾶμε νά τούς πάρουμε, ἀνυπόμονή μου, λέει ὁ πατέρας, καί κατέβα ἐπιτέλους ἀπό τό κρεβάτι, γιατί προβλέπεται νά σπάσει καί νά κοιμάστε μέ τήν ξαδέλφη σου στρωματσάδα...

Οἱ δύο μέρες πού ἔπρεπε νά περιμένει τῆς φάνηκαν αἰώνας τῆς Ἀνθούλας. Ἀγαποῦσε τόσο πολύ τήν ξαδέλφη της! Ἡ Χριστίνα ἦταν ἕνα χρόνο μεγαλύτερή της. Πάντα περνοῦσαν ὑπέροχα ὅταν βρίσκονταν μαζί. Ἡ Ἀνθούλα ἄρχισε κιόλας νά κάνει σχέδια...

Ἡ ὥρα τοῦ ἀνταμώματος στό ἀεροδρόμιο ἦταν ἕνα πανηγύρι. Ἡ μητέρα μέ τήν ἀδελφή της ἀγκαλιασμένες κι οἱ δύο ξαδελφοῦλες χοροπηδοῦσαν πιασμένες χέρι-χέρι!

Μέ τό πού ἔφτασαν στό σπίτι, ἄρχισαν νά ξετυλίγονται τά δῶρα. Ὅλα ἀπό τή Γαλλία. Δῶρα γιά τόν καθένα! Στήν Ἀνθούλα ἔφεραν μία ὑπέροχη ὀμπρελίτσα, ἕνα τεράστιο χοντρό μολύβι μέ ζωγραφισμένο τόν πύργο τοῦ Ἄιφελ καί ἕνα μουσικό κουτί σέ σχῆμα σπιτιοῦ. Τά φιλιᾷ καί οἱ εὐχαριστίες ἔπαιρναν κι ἔδιναν.

Ἐπειτα, κάθισαν νά φᾶνε τό βραδινό τους ὄλοι μαζί. Στό τραπέζι εἶπαν ἕνα σωρό νέα. Ἡ Ἀνθούλα δέν χόρταινε νά βλέπει καί νά ἀκούει τήν ξαδέλφη της. Εἶχε ψηλώσει καί ὁμορφύνει. Τά πάντα ἐπάνω της ἦταν πολύ ὠραῖα: τό φόρεμά της, ἡ κορδέλα στά μαλλιά της, τά παπούτσια της, ἡ ἀλυσιδίτσα στόν λαιμό της, τό ρολόι της, τό τσαντάκι της... ἀληθινή Παριζιάνα! Τή θαύμασε καί... ἴσως καί λίγο νά ζήλεψε ἡ Ἀνθούλα. Τήν ὥρα ἐκείνη λές καί εἶχαν σβηστεῖ ἀπό μέσα της τά λόγια τῆς καλῆς της μαμᾶς πού πάντα τῆς ἔλεγε: «Ἀνθούλα, τό πιά σπουδαῖο στόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ὁμορφη ψυχή.

Τά καλά καί πιστά παιδιά νά ζηλεύεις. Αὐτά νά προσπαθεῖς νά μοιάσεις».

Ἀπό τό ἐπόμενο κιόλας πρωινό -καλοκαίρι ἦταν- ἄρχισαν τά παιχνίδια καί οἱ βόλτες τῶν δύο παιδιῶν. Ἡ Χριστίνα εἶχε φέρεи μαζί της κάποια μικρά παιχνίδια της γιά νά παίζουν. Ἡ Ἀνθούλα ζειρελάθηκε.

Ἀλλά ἐκεῖ πού κόλλησε τό μάτι της καί δέν χόρταινε νά βλέπει τήν ξαδέλφη της νά τό χρησιμοποιοῖ ἦταν τό στυλό της ἀπό τό Παρίσι μέ τά πέντε χρώματα. Ἦταν καταπληκτικό! Ἦταν ἕνα χρυσαφί στυλό, πού εἶχε πέντε κουμπάκια χρωματιστά. Ὅποιο κουμπί πατοῦσες, τέτοιο χρώμα μυτούλα ἔβγαине. Κι ὄχι μόνο αὐτό. Στό ἐπάνω μέρος τοῦ στυλό ὑπῆρχε καί εἰδική σβήστρα πού ἔσβηνε. Τό ἔδινε, βέβαια, ἡ Χριστίνα καί σ' αὐτήν. Πόσο θά ἤθελε ὅμως νά εἶχε καί ἡ ἴδια ἕνα τέτοιο! Δικό της! Σκεφτόταν τί μεγάλη ἐντύπωση θά ἔκανε στίς συμμαθήτριές της ὅταν θά τό χρησιμοποιοῦσε στό σχολεῖο! Ἔδωχνε ὅμως λυπημένη αὐτή τή σκέψη της, γιατί δυστυχῶς δέν θά γινόταν πραγματικότητα. Προσπαθοῦσε νά μὴν τό σκέφτεται. Ἐλα, ὅμως, πού κάθε φορά πού ἔβλεπε τό στυλό φούντωνε πάλι ἡ λαχτάρα της! «Ἀνθούλα», μάλωνε τόν ἑαυτό της, «τόσο ὠραῖο μολύβι σοῦ χάρισε ἡ Χριστίνα, στό στυλό αὐτό κόλλησες;».

Ἔχουν περάσει πιά δέκα μέρες ἀπό τότε πού ἡ θεία καί ἡ Χριστίνα εἶναι στό σπίτι τους. Αὔριο φεύγουν γιά Γαλλία, γι' αὐτό πῆγαν οἱ δύο τους γιά ψώνια καί γιά τίς τελευταῖες ἐπισκέψεις. Στό σπίτι ἡ Ἀνθούλα κάθεται στό δωμάτιό της καί κοιτᾷ τά πράγματα τῆς ξαδέλφης της μέ μιά θλίψη. Πέρασε τόσο ὠραῖα μαζί της! Στιγμή δέν μάλωσαν. Ἡ Χριστίνα ἔχει καλό χαρακτήρα. Τῆς εἶπε ὅτι πηγαίνει καί κατηχητικό ἐκεῖ στό Παρίσι. Τό βλέμμα τῆς Ἀνθούλας τώρα ἀγκαλιάζει ἕνα-ἕνα τά ροῦχα καί τά παιχνίδια τῆς ἀγαπημένης της ξαδέλφης. Μά... κάπου σκοντάφτει. Σταματᾷ σέ ἕνα σημεῖο καί δέν προχωρᾷ. Εἶναι τό πολυαγαπημένο στυλό τῆς Χριστίνας. Ἀκουμπισμένο πάνω σέ ἕνα μπλόκ ζωγραφικῆς μοιάζει νά τῆς χαμογελᾷ πο-

νηρά και νά της λέει: «Νά 'μαι! Μόνο μου! Δέν είμαι στό χέρι τῆς Χριστίνας. Ἄφου σοῦ ἀρέσω... Ἔλα, τί δυσκολεύεσαι; Κανείς δέν σέ βλέπει... Ὅταν ἡ ξαδέλφη σου τό ἀνακαλύψει, θά 'ναι πολύ μακριά. Ἄλλωστε θά νομίσει ὅτι τό ζέχασε, ὅτι τῆς παράπεσε κάπου στό σπίτι σου. Κανείς δέν θά σέ κατηγορήσει. Καί σύ θά μέ κρατᾶς πλέον στά δάχτυλά σου καί θά καμαρώνεις στό σχολεῖο. Αὐτή θά ἀγοράσει καινούργιο. Λεφτά δέν ἔχουν; Ἔλα, πάρε με!».

Ἡ Ἀνθούλα νιώθει ζαλισμένη, δέν μπορεῖ νά σκεφεῖ. Κοιτᾶ τό στυλό ἐπίμονα. Ἀπλώνει τό χέρι καί μέ μία πολύ γρήγορη κίνηση τό ἀρπάζει καί τό χώνει στό βάθος τῆς ντουλάπας της ταραγμένη. Ἐπειτα, καταστρώνει σχέδιο, τί θά πῆ στή Χριστίνα σέ περίπτωση πού τό ἀναζητήσει. Θά κάνει τήν ἀνήξερη φυσικά. Θά ψάξουν καί μαζί.

Γιά νά διώξει τίς ἄσχημες σκέψεις καί νά ξεχασεῖ λιγάκι, παίρνει ἕνα βιβλίο νά διαβάσει. «Μπά σέ καλό μου», σκέφτεται, «γιατί δέν μπορῶ νά συγκεντρωθῶ;». Καί στίς εἰκόνες τοῦ βιβλίου ὄλο στυλό βλέπει... Τό ἀφήνει καί καταπιάνεται μέ ἕνα πάζλ. Εἶναι, ὅμως, τόσο ἄκεφη!

- Ἀνθούλα! ξεπροβάλλει ἡ μαμά στήν πόρτα, μέ τί ἀσχολεῖσαι; Θά μπορούσες νά ἔρθεις νά μέ βοηθήσεις στήν ἐτοιμασία τοῦ τραπέζιου;

Ταράχτηκε, τρόμαξε ἡ μικρή.

- Μά γιατί τρόμαξες; Τόση ἀφοσίωση στό πάζλ;

- Ἔ, ὄχι, ὄχι, ἔκανε ἡ Ἀνθούλα, χωρίς νά τολμᾶ νά κοιτάξει τή μητέρα της. Ἐρχομαι.

Σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐτοιμασίας ἡ Ἀνθούλα ἦταν λιγομίλητη καί ἄκεφη. Μέσα της κάτι τήν ἔτρωγε. Ἡ μητέρα της τό πρόσεξε.

- Παιδί μου, καταλαβαίνω, στεναχωριέσαι πού φεύγει ἡ ξαδελφούλα σου. Κι ἐγώ λυπᾶμαι πού φεύγει ἡ ἀδελφή μου. Δέν ξέρουμε πότε θά τούς ξαναδοῦμε. Ἀλλά τί νά κάνουμε... Ἄς εἴμαστε εὐχαρηστημένοι πού τίς εἶδαμε καί τόσο!

Ἐπειδὴ ἡ μητέρα εἶδε τὴν κόρη της νὰ σκύβει τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἔτοιμη νὰ κλάψει, τὴν παίρνει κοντά της καὶ κάθονται σὲ ἓναν καναπέ.

- Ἀνθούλα μου, ἔλα, πὲς μου, πῶς πέρασες αὐτὲς τίς μέρες μὲ τὴν ξαδελφούλα σου; Δὲν εἶναι πολὺ καλὸ παιδί; Ἔ;

Τότε ἡ Ἀνθούλα δὲν ἄντεξε καὶ ζέσπασε σὲ δυνατὸ κλάμα. Ἡ μητέρα της νόμισε πῶς ἔκλαιγε ἐπειδὴ θὰ ἀποχωριζόταν τὴ Χριστίνα καὶ ἄρχισε νὰ τὴ χαϊδεύει μὲ στοργή.

- Ναί, ἡ Χρι...σίνα εἶ...ναι... πολὺ... καλὸ... παιδί..., ἄρχισε νὰ λέει ἡ Ἀνθούλα μέσα ἀπὸ τὰ ἀναφιλητὰ της. Ἐγώ... ἐγώ... δὲν... εἶμαι! εἶπε δυνατὰ καὶ τὸ κλάμα της δυνάμωσε.

Ἡ μητέρα σταμάτησε νὰ τὴ χαϊδεύει, τῆς σκούπισε τὰ δάκρυα καὶ τῆς εἶπε σοβαρά, ἀλλὰ πάντα μὲ στοργή:

- Ἀνθούλα μου, εἶμαι ἐδῶ, ὄλο αὐτιά ν' ἀκούσω τί ἔγινε. Μαλώσατε τελευταία μέρα; Ἔλα, σταμάτα νὰ κλαῖς καὶ πὲς μου, γιατί σὲ λίγο θὰ ἔρθουν.

Ἡ Ἀνθούλα πῆρε μιά βαθειὰ ἀνάσα καὶ μισοκλαίγοντας ἄρχισε νὰ διηγεῖται στὴ μητέρα της τὴν ὑπόθεση μὲ τὸ στυλὸ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τῆς γυάλισε στό μάτι μέχρι τὴ φοβερὴ ὥρα πού τὸ πῆρε.

- Μανούλα μου, συγγνώμη, δὲν τὸ ἤθελα... Ἔ... ὄχι, συγγνώμη, τὸ ἤθελα... Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί μοῦ συνέβη καὶ τὸ ἴκανα αὐτό... Θὰ ἐπανορθώσω... Θὰ πάω τώρα ἀμέσως νὰ τὸ βγάλω ἀπ' τὴ ντουλάπα μου καὶ νὰ τὸ βάλω ἐκεῖ πού ἦταν! εἶπε μὲ μιά ἀνάσα ἡ Ἀνθούλα καὶ σάν νὰ ἀνακουφίστηκε.

Μόνο τότε τόλμησε νὰ κοιτάξει τὴ μητέρα της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιά θλίψη ἀνάμικτη μὲ κρυφὴ χαρὰ.

- Λυπᾶμαι γι' αὐτὸ πού ἔκανες, παιδί μου, ἀλλὰ καὶ **χαίρομαι πού γρήγορα τὸ μετάνιωσες καὶ θὰ τὸ ἐπανορθώσεις**. Ξέρεις, φυσικά, τί εἶναι αὐτὸ πού ἔκανες...

- Ξέρω, μαμά, εἶπε ταπεινά καὶ μὲ σοβαρότητα μεγάλου ἡ Ἀν-

θούλα, εἶναι **μία ἁμαρτία πού λέγεται κλεψιά**. Μοῦ τό 'χεις διδάξει καί σύ, μᾶς τό ἔχει πεῖ καί ἡ κατηχήτριά μας στό κατηχητικό, πώς **ὁ Χριστός δέν θέλει νά παίρνουμε τά πράγματα τοῦ ἄλλου** εἴτε εἶναι μεγάλης ἀξίας εἴτε μικρῆς.

- Πολύ σωστά, Ἀνθούλα. Στήν προσευχή σου σήμερα δέν θά ξεχάσεις **νά Τοῦ ζητήσεις συγγνώμη**. Ἔτσι; Καί... **εὐτυχῶς πού θά ἐπανορθώσεις** πρὶν τό ἀντιληφθεῖ ἡ ξαδέλφη σου, γιατί θά στενοχωριόταν πολύ ἂν ἔβλεπε τό στυλό της νά λείπει. Τρέχα τώρα νά τό βάλεις στή θέση του!

- Ναί, τρέχω. Σ' εὐχαριστῶ, μανούλα μου, γιά ὅλα! εἶπε ἡ Ἀνθούλα στή μητέρα της κι ἔτρεξε ἀμέσως νά διορθώσει τό λάθος της.

Διορθώνω τά λάθη μου

Χαρήκατε, παιδιά, πού ἡ Ἀνθούλα διόρθωσε τό λάθος της; Εἶναι σημαντικό κι ἐμεῖς νά προσπαθοῦμε νά τά διορθώνουμε. Γιατί λάθη κάνουμε ὅλοι, καί μικροί καί μεγάλοι.

Πῶς ὅμως διορθώνω τά σφάλματά μου; (*Χρησιμοποιοῦ «τό στυλό τῆς ἐπανόρθωσης» ἢ σχηματίζω τήν ἀλυσίδα, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό*).

- 1. Παραδέχομαι** πρῶτα τό λάθος μου.
- 2. Μετανιώνω** ἀληθινά, λυπᾶμαι πού τό ἔκανα.
- 3. Τό ὁμολογῶ** καί τό φανερόνω στους γονεῖς μου ἢ καί σ' αὐτόν πού λύπησα.
- 4. Ζητῶ συγγνώμη** ἀπό τόν Θεό καί ἀπό αὐτούς πού λύπησα.
- 5. Διορθώνω**, τέλος, τό λάθος μου ὅσο πιο γρήγορα γίνεται. Ἄν ἀφήσω τόν καιρό νά περάσει, θά μοῦ εἶναι πιο δύσκολο νά ἐπανορθώσω.

Ὅταν, λοιπόν, διορθώσω τά λάθη μου μέ τό «στυλό τῆς ἐπανόρθωσης», συμπληρώσω αὐτήν τήν ὁμορφη ἀλυσίδα μέ τούς πέντε πο-

λύτιμους κρίκους, τότε παίρνω «Άριστα» από τον ίδιο τον Θεό και δίνω χαρά στον άγγελό μου και στους δικούς μου.

(‘Αν ή πλειοψηφία τῶν παιδιῶν εἶναι τῆς Γ’ τάξης, μπορούμε νά προσθέσουμε καί τά ἀκόλουθα).

Καθώς μεγαλώνουμε, μάλιστα, μπορούμε νά χρησιμοποιοῦμε τόν καλύτερο τρόπο ὄχι ἀπλῶς γιά νά διορθώνουμε τά λάθη μας, ἀλλά γιά νά τά σβήνουμε ἔντελῶς. Κι ὁ τρόπος αὐτός εἶναι ἡ **Ἐξομολόγηση**. Μπροστά στον ἱερέα ὁμολογοῦμε μέ εἰλικρίνεια τά σφάλματά μας. Ἐκεῖνος τότε μέ μία εὐχή μᾶς δίνει τή συγχώρεση τοῦ Θεοῦ, πού σβήνει ὅ,τι ἄσχημο ἔχουμε κάνει. Ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρά ἀπ’ αὐτήν;

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Προσέχετε, ματάκια»).

**Κάθε τόσο κάνω λάθη
μά ἀμέσως μετανιώνω.
Τρέχω καί ζητῶ συγγνώμη
καί τό σφάλμα διορθώνω.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό «στυλό τῆς ἐπανόρθωσης».
2. Πέντε κρίκοι ἀλυσίδας.
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
4. Ζωγραφιά.